

VOLKSBELANG

Jaargang 129 - nummer 2 - februari 2008 - maandblad

Liberaal Vlaams Tijdschrift

Liberaal Vlaams Tijdschrift

Liberaal Vlaams Tijdschrift

Rik Daems kreeg van Open Vld de opdracht om een Liberaal Kennis Centrum uit te bouwen. In een interview met Volksbelang roept de volksvertegenwoordiger het Liberaal Vlaams Verbond en heel het liberaal middenveld op om actief aan het nieuw Kennis Centrum mee te werken. "Verenigingen zoals het LVV zijn op het vlak van de politieke stellingnamen en de ontwikkeling van standpunten voor de partij altijd heel belangrijk geweest, en zijn dit nog altijd", zegt Daems. "Ik stel voor om al die krachten te bundelen, zonder te raken aan de eigenheid van die groepen en verenigingen." De ambitie van dit initiatief is heel groot. Open Vld ziet haar Liberaal Kennis Centrum zelfs als een toonaangevend politiek instituut. Daartoe zal ook intensiever samengewerkt worden met het Centre Jean Gol van de Franstalige zusterpartij MR. Het vernieuwde instituut zal gelanceerd worden in het voorjaar van 2008.

B.C.

Interview blz. 3.

Louis-Paul Boon met één van de modellen die door Partner werd geïnterviewd.

Boon wou een Vlaamse Playboy

De voorbije maanden is er veel te doen geweest over een tentoonstelling in Antwerpen met foto's uit de beruchte 'Fenomenale Feminateek' van de Vlaamse schrijver Louis-Paul Boon. Het schrappen van de tentoonstelling door een Antwerpse provinciaal CD&V-gedeputeerde deed velen steigeren. Minder bekend is dat Boons collectie van schaarsgeklede dames veertig jaar geleden een belangrijke bron was voor 'Partner', een Vlaams maandblad waarvan Boon hoofdredacteur was en volgens hem een Vlaamse 'Playboy' moest worden. Boon droomde er altijd van om zijn collectie te publiceren.

Vandaag is Partner een waar collector's item. Maar het blad geraakte niet verder dan vijftien nummers. Toen ging het 'blootblad' failliet.

J.R.

Lees meer blz. 6

EXCLUSIEF

ANALYSE

De partij en het middenveld /7

BUITENLAND

De kansen van Obama /11

OPINIE

"De tsjeven zijn terug" /12

Het rijke blauwe middenveld

'Knack' publiceerde een artikel over 'politiek en ideologisch geprofileerde opiniebladen'. Uitgangspunt van het weekblad was dat deze bladen door de massamedia genegeerd worden. Want in die tijdschriften voeren intellectuelen, academici en opinieleiders openhartige en hoogstaande discussies.

Dat de massamedia geen oog hebben voor deze bladen, klopt volkomen. We mochten het zelf ondervinden. In de lijst met 'blauwe en donkerblauwe bladen' die Knack publiceerde, was er inderdaad geen spoor te bekennen van Volksbelang. We vinden dit bijzonder jammer, zelfs bitter pijnlijk.

De auteur stelde vast dat veel van die tijdschriften vrij snel verdwijnen, anderen komen in de plaats. Wel, Volksbelang is zopas aan zijn 129ste jaargang begonnen. Het eerste nummer van 'Het Volksbelang' kwam van de pers op 12 januari 1867. Volksbelang was toen nog een weekblad en het wilde bijdragen tot de verspreiding van de Vlaamse eisen. Max Roose, Julius Sabbe, Paul Fredericq en Julius Vuylsteke, het waren slechts enkele namen van de eerste redacteurs die het blad tot hun levenswerk hadden gemaakt. Het waren ook monumenten van de Vlaamse Beweging.

De stichting van het blad liep samen

met het aantreden van een nieuwe generatie flaminganten die een progressief Vlaamsgezind en liberaal tijdschrift wilden uitgeven. Wie er de *Nieuwe Encyclopedie van de Vlaamse Beweging* op nakijkt, zal zien dat *Volksbelang* het oudste nog bestaande liberale tijdschrift is. Vanaf 1913 werd het blad de officiële spreekbuis van het LVV en van Vlaamse politici zoals Julius Hoste, uitgever van *Het Laatste Nieuws*, en minister Arthur Vanderpoorten. Later werden de kolommen opengesteld voor de pennen van Frans Grootjans, Herman Vanderpoorten, Karel Poma en Willy De Clercq die voor een groot stuk hun politieke carrière konden bouwen op het LVV en *Volksbelang*. In 1945 kwam het blad bij *Het Laatste Nieuws* terecht. Tot op vandaag is dit zo. En we zijn mensen zoals Albert Maertens, de oud-directeur van de nv Hoste, en Christian Van Thillo van de Persgroep daarvoor erg dankbaar.

Na al die jaren bleef *Volksbelang* het Vlaamse, het liberale en het progressieve geluid in de liberale familie. Vooruitstrevend in de Vlaamse zaak en in ethische en maatschappelijke kwesties. Bouwend op een stevige traditie, in alle onafhankelijkheid. En dit met beperkte middelen.

Jammer dat de redactie van Knack dit niet weet.

Maar ik heb de verklaring. Het is niet zozeer de onwetendheid van de redactie van Knack, ik vergeef het haar, maar het ligt aan de algemene slagkracht van de liberale verenigingen en van het liberale middenveld in zijn geheel. Het is misschien cliché, maar socialisten en christendemocraten zijn in dit soort dingen altijd een stapje vooruit geweest. Hoe dikwijls klagen liberale vakbond of mutualiteit niet dat ze in de media niet of nauwelijks aan de bak komen? Het liberale middenveld is voor de pers vaak een vervelende derde meeloper. Heel raar, maar het middenveld kon in de glorie dagen

van de VLD zelfs niet profiteren van het succes van de liberale partij.

Dat is jammer want het liberale middenveld is rijk aan mensen en ideeën. Het verdient dus de nodige steun en aandacht. Er is *Volksbelang*, maar er zijn ook de uitstekende tijdschriften die door partij, vakbond, mutualiteit en zelfstandigenorganisatie worden uitgegeven. De liberale vrouwenbeweging, een cultuurbeweging als het Willemsfonds, de jongeren, de senioren, de studenten, Liberales, ze publiceren aan de lopende band. Elke maand steken vele mensen, vaak vrijwillig, veel energie in die publicaties met slechts één doel: het liberalisme uitdragen.

En er is nog dit. Ik ervaar in politieke kringen vaak enig *dédain* als het over deze liberale publicaties gaat. Sommigen hebben weinig voeling met verenigingen zoals het LVV. En dit komt dan veelal uit de mond van zij die het nooit zo gevonden hebben met dat liberale middenveld. Driemaal jammer.

Maar er is hoop. Na een debat over de toekomst van Open Vld kwam men tot het besluit dat een brede partij een boodschap moet hebben voor alle mensen in de samenleving. Dat is ook zo, want veel mensen zijn liberaal zonder het zelf te weten.

In een interview in dit blad doet Open Vld'er Rik Daems een oproep aan het liberale middenveld om mee te werken aan de uitbouw van het nieuw Liberaal Kennis Centrum waarvan hij voorzitter is geworden. Niets te vroeg, want er is al lang behoefte aan een stevige liberale koepel die al die individuele krachten verbindt en respecteert. Als dat de bedoeling is? *Go for it Rik.*

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw **Liberaal Vlaams Verbond,**
Stichting Vanderpoorten
Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis,
Kard. Mercierlaan 63, 3001 Leuven

Hoofredactie:

Bert Cornelis Bert@Reflexc.be

Vormgeving:

Ilde Cogen ilde.cogen@openvld.be

Secretariaat:

Luc Pareyn - Liberaal Archief

Kramersplein 23 - 9000 Gent

tel. 09/221.75.05 - fax:

09/221.12.15

www.liberaalarchief.be

luc.pareyn@liberaalarchief.be

Rik Daems vraagt steun voor nieuw Liberaal Kennis Centrum

“Onze ideologie heeft zuurstof nodig”

In de maand november van vorig jaar werd Rik Daems door Open Vld aangesteld als voorzitter van het Liberaal Kennis Centrum van Open Vld. Met het centrum wil Open Vld in de toekomst meer gewicht leggen op de inhoudelijke uitbouw van de partij en de inhoudelijke diensten omvormen tot een sterk politiek studiecetrum, naar de voorbeelden uit de jaren '70 en '80. Rik Daems wordt bij de uitbouw van het centrum bijgestaan door Koert Debeuf, de politieke directeur van Open Vld. De ambitie van dit initiatief is heel groot. De partij ziet haar Liberaal Kennis Centrum zelfs als een toonaangevend politiek instituut. Daartoe zal ook intensiever samengewerkt worden met het Centre Jean Gol van de Franstalige zusterpartij MR. Het vernieuwde instituut zal gelanceerd worden in het voorjaar van 2008. Volksbelang vroeg aan Rik Daems waar hij met dit centrum naartoe wil en in hoeverre andere liberale verenigingen hierbij zullen betrokken worden.

“Doel is alle liberale krachten te bundelen.”

Vanwaar het idee van een Liberaal Studiecetrum?

Rik Daems: “Open Vld heeft altijd inhoudelijk sterk gewerkt, maar een en ander werd nooit echt gestructureerd. Dit wil niet zeggen dat de partij op het vlak van studiecetra geen ervaring heeft. Vijftien jaar geleden begonnen we al met een studiedienst. Nu is de vraag gekomen om hierin een nieuwe stap te zetten. De huidige studiedienst, die vooral voor parlementsleden werkt, functioneert goed, maar er zijn lacunes. De partijvoorzitter heeft mij dan gevraagd om dit ter harte te nemen. Het uittekenen van het algemene kader en de opbouw in de vorm van het voorzitterschap neem ik op mij. Koert Debeuf zal als politiek directeur van de partij de dagelijkse operationele leiding

op zich nemen.”

Heeft u inspiratie opgedaan in het buitenland?

“In het buitenland zijn er goede voorbeelden. Maar ook bij ons. Zo'n studiecetra bestonden ook in het verleden. Iedereen kent aan christendemocratische kant het Cepess, in eigen liberale familie het Paul Hymanscentrum of langs socialistische zijde het Emiel Vandervelde-instituut. Het waren politieke instituten met een ijzersterke reputatie, waar er over ideologie werd nagedacht. Vandaag bestaat bij de MR het 'Centre Jean Gol' nog dat heel interes-

sante 'cahiers' publiceert. Iedereen voelde wel aan dat er een nieuwe inhoudelijke beweging moest komen om de partij te ondersteunen.”

Waarom komt men nu pas met dit initiatief?

“Er waren in het verleden veel mensen met inhoud en ideologie bezig, maar vaak ten persoonlijke titel. Dit is niet negatief bedoeld, maar wel de waarheid. De Burgermanifesten van Guy Verhofstadt zijn daar één voorbeeld van. De oprichting van de VLD op zich als partij was één grote ideologische oefening met als doel

alle liberalen te verenigen. Op die weg gaan we voort. De bundeling van alle liberale krachten op ideologische basis is dan ook dé grote doelstelling van het nieuw "Liberaal Kennis Centrum", want zo noemen we het studiecentrum. Onze ideologie heeft immers zuurstof nodig. En het centrum is de long om die zuurstof op te slaan."

Hoe moeten we ons dit praktisch voorstellen?

"De opbouw van het centrum bestaat uit twee grote delen: een deel "fundamenteel liberalisme", dat de inhoudelijk ideologische onderbouw van het liberalisme moet voeden. Dat is nieuw. We hebben wel een aanzet gehad in de 'labo's' en in ideologische congressen. Dit was echter te fragmentair en te sporadisch. We moeten fundamenteeler en op langere termijn tewerk gaan. Een ander deel bestaat nu al: het toegepast liberalisme. Daar gaat het over de praktische uitwerking en toepassing van de liberale ideologie op wetgevend vlak door parlementsleden. Dit luik zal gedragen worden door een politieke raad met de partijvoorzitter en de fractievoorzitters en een zogenaamde gebruikerskamer; dat zijn het partijbureau en de fracties."

Met het centrum wil u op langere termijn werken en het dagelijks politiek werk overstijgen?

"Heel juist. Ik stel vast dat het liberalisme historisch gezien vaak de boot heeft gemist. We begonnen met iets, maar maakten het niet af. Precies omdat we met de dagelijkse zorgen bezig waren. Het politieke spel om macht te verwerven via het vertrouwen van de kiezer op een bepaald tijdstip is een geheel ander gegeven dan wat wij willen doen. Dit is een tijdloze oefening in het omvatten van het liberalisme in al zijn aspecten."

Wat kan uw inhoudelijke bijdrage dan zijn?

"Wel, we willen het liberalisme verrijken. Ik geef een voorbeeld. De bescherming van de privacy: mogen we die nu op dezelfde manier bekijken als twintig jaar geleden? Neen! We leven in een andere wereld, waar men technologisch gezien tot in het kleinste detail kan nagaan waar zich iemand bevindt, en met wie. Als

liberaal zou je meteen zeggen: dit kan niet! Maar wat is daarvan het gevolg? Dat je bijvoorbeeld remmers inbouwt op de gsm-zendmasten, wat betekent dat je zelf stappen moet zetten om je privacy te beschermen. Da's een heel ander debat. Vroeger zou je die bescherming eerder als een evidentie beschouwen. Dat is het dus niet meer. Ander voorbeeld. Collectief kapitaal beweegt zich meer en meer op de wereldmarkt. Zeer kapitaalcrachtigen kopen zich in het internationaal kapitaal in. Daardoor concentreren zich gigantische kapitaalfondsen in het Midden-Oosten en Azië. Dit vertekent natuurlijk de competitie op wereldvlak. Het is een monopolievorming die in snelheid niet meer is tegen te houden. Liberalen moeten hierover een mening hebben door bijvoorbeeld een antikartelwetgeving te ontwikkelen. Ik kom ten derde op ons sociaal systeem. Polen komen bij ons werken. In Polen worden zij vervangen door Kazachen die op hun beurt in Kazachstan door Filippijnen worden vervangen. Het zijn volksverhuizingen in de context van goedkope arbeid. Wat zijn de gevolgen hiervan voor ons sociaal zekerheidssysteem?"

U rekent ook op steun van academici en ondernemers?

"Het spectrum van inhoudelijk interessante mensen is zeer breed. Maar we hebben dit altijd te weinig benut. Ik denk aan de academische en de economische wereld. We zullen daarom een academische raad samenstellen met onder meer mensen uit de academische en economische wereld. Daaronder komt een reflectiekamer van mensen uit alle segmenten van onze samenleving die op een onafhankelijke manier input geven, te vergelijken met een onafhankelijk lid van een raad van bestuur in een bedrijf."

Rekent u op het liberale middenveld?

"Meer dan ooit. En zelfs nog ruimer. Dit noem ik de liberale diaspora. Er zijn duizenden mensen die in de rand van de partij of in de partij functioneren, maar die we nooit aanspreken. Ondernemers, academici, oud-medewerkers die in de wereld van de ondernemers zijn terechtgekomen. Bij die inputzijde zie ik ook de vaste medewerkers van de partij, de parlementaire medewerkers, de vrijwilligers, de labo's en

belangrijke denktanks zoals het Liberaal Vlaams Verbond of Itinera."

Wat vraagt u van hen?

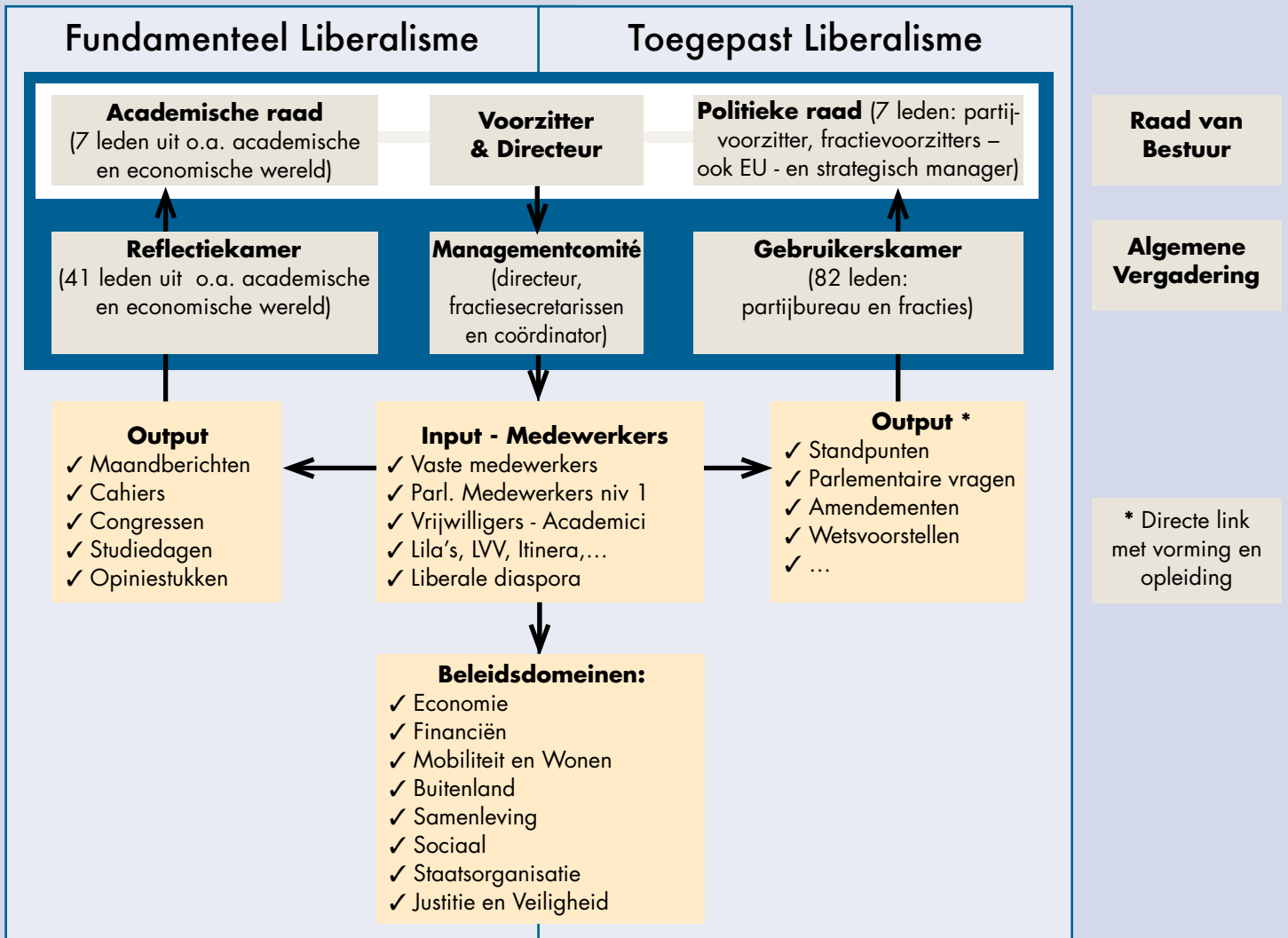
"Ik verwacht van hen heel veel. Ik zou hen zelfs bij deze willen uitnodigen om ons mensen te bezorgen die in het Liberaal Kennis Centrum actief kunnen zijn. Verenigingen zoals het LVV zijn op het vlak van de politieke stellingnamen en de ontwikkeling van standpunten voor de partij heel belangrijk geweest en zijn dit nog altijd. Ik stel voor om al die krachten te bundelen, zonder te raken aan de eigenheid van al die denkgroepen en verenigingen. De partij kan er maar wel bij varen om goede ideeën en stellingen van die groepen over te nemen en in de praktijk toe te passen. Het ontwikkelen van synergieën is daarbij heel belangrijk."

Inhoudelijk wilt u alle domeinen bestrijken?

"Praktisch zullen we rond een aantal beleidsdomeinen werken zoals economie, financiën, mobiliteit en wonen, internationaal, samenleving, sociaal, staatsorganisatie, justitie en veiligheid, en tot slot ecologie. Aan de outputzijde moet de werking resulteren in standpunten, parlementaire vragen, amendementen en wetsvoorstellen wat het praktisch politieke luik betreft."

Niet alleen bij Open Vld vindt men tegenwoordig aanhangers van het liberalisme. Ook partijen als Spirit en LDD beroepen zich op liberale ideeën. Is het de bedoeling dat u het liberalisme wilt 'claimen'?

"Kijk, dat velen het liberalisme claimen, is op zich een goede zaak. Wie daar lastig over doet, vergist zich. De vraag is natuurlijk of zij die dat liberalisme claimen wel écht liberaal zijn. En daar ligt een grote uitdaging voor het kenniscentrum. Daarin kan je een soort van standaard voor het liberalisme ontwikkelen waar je standpunten en visies aan toetst. Doorstaan zij de toets, dan kunnen ze ons alleen maar ondersteunen. Hebben zij een andere visie dan moeten ze zich afvragen of hun opvattingen wel onder de juiste definitie van liberalisme vallen. Ik ga er natuurlijk wel van uit dat er binnen het liberalisme een zekere bandbreedte bestaat waarbinnen een visie kan gekaderd worden. Ik wil zeker niet de pastoor van het liberalisme

worden. "

Wat is voor u de kern van het liberalisme?

"Het liberalisme is een progressieve ideologie. En dit op een heel consequente wijze toegepast. Een liberaal is vooruitstrevend in alle domeinen: sociaal, economisch, ethisch en filosofisch. Bij andere ideologieën is dat niet zo. Een christendemocraat kan economisch liberaal denken, maar op ethisch vlak zeer conservatief zijn. Dat heb je niet bij het liberalisme."

Hoe gaat u uw onderzoekswerk bekend maken?

"Om het werk van het kennis centrum te verspreiden plannen we de publicatie van cahiers. Daarin komt de neerslag van het studiewerk van de experts."

Zult u ook standpunten uitwerken die niet meteen aansluiten bij partijstandpunten?

"Nog sterker. Het is uitdrukkelijk de bedoeling om dat te doen en alle bestaande standpunten ook te actualiseren. Een beetje naar het voorbeeld van het 'Wetsactueel' dat ik ooit in de Kamer heb voorgesteld. En daarvoor bieden we een platform aan om dat te structureren. Ik hoop dat alle actoren binnen de liberale beweging daar kunnen achter staan. Want soms zullen we tot de vaststelling komen dat bepaalde standpunten niet meer stroken met de realiteit of voorbijgestreefd zijn door de verandering van de maatschappelijke context. Ik kom terug op de privacy. Ik meen dat onze anachronistische visie hierop is voorbijgestreefd. We

zijn dringend aan een actualisering toe. Maar dat is eigen aan liberalen. Altijd veranderen en vooruitzien."

Kan het toenemend extremisme en de intolerantie een onderwerp zijn?

"Zeker. Extremisme is de tegenstelling van liberalisme. Maar we doen er goed aan om na te gaan waarom het extremisme veld wint, vooral bij jongeren. Wat is de voedingsbodem en het medicijn? Ik zie enkele redenen: de tijdsgeest, het sociaal systeem, een zeker onrechtvaardigheidsgevoel in de samenleving, het egoïsme als *state of mind*. Uitgerekend het liberalisme heeft de plicht om naar antistoffen te zoeken."

Bert CORNELIS

Playboy als voorbeeld

De Fenomenale Feminateek, een zogenaamde erotische fotoverzameling, van Louis-Paul Boon, was veertig jaar geleden al te zien in het Vlaams maandblad PARTNER. En dit zonder de verhitte gemoederen van vandaag. Onze redacteur JOHN RIJPENS was toen ooggetuige en medespeler.

Plannen om de Fenomenale Feminateek van Louis-Paul Boon tentoon te stellen, zorgde voor verhitte gemoederen in Antwerpen. Nadat burgemeester Patrick Janssens enkele pin-ups liet weghalen uit een brandweerkazerne, verbiedt het Antwerpse provinciebestuur de tentoonstelling in Antwerpen. De Fenomenale Feminateek zal wél te zien zijn vanaf 4 april op het literaire festival 'Zogezegd' in Gent. Weinigen weten dat veertig jaar geleden het Vlaams maandblad PARTNER deze fotoreeks, voorzien van Boons commentaar, als eerste publiceerde. Zonder verhitte gemoederen. Nu zijn de slechts vijftien verschenen nummers van PARTNER een collector's item. Destijds konden Boon, noch Jan Cremer het faillissement van het blad voorkomen.

Blad voor mannen

Het succes van Hugh Hefner en zijn Playboy indachtig staken enkele jongelui de toen nog langharige koppen bij elkaar om ook in Vlaanderen een 'maandblad voor mannen' te lanceren. Redactie en administratie vonden onderdak bij een toen nog kleine maar ambitieuze drukker in Edegem. Mei '68 zorgde voor een soort seksuele tolerantie. In het eerste, ongedateerde nummer stelde de verantwoordelijke uitgever L. Hanus PARTNER voor als een maandblad met 'meesterlijke kortverhalen', de beste films, de fijnste boeken, de nieuwste platen, de meest opwindende auto's en vooral de mooiste vrouwen. De Nieuwe Gazet-journalist Piet Teigeler, die zich nog Peter Teigeler noemde (nu gerenommeerd romanschrijver) nam het gros

van de inhoud voor zijn rekening: een ode aan Amsterdam (met prachtfoto's van John Huybrechts die de homefotograaf zou worden), een interview met Wannes van de Velde, en jawel, toen al, drie kortverhalen uit de bundel 'Grimmige Sprookjes' van Louis-Paul Boon, film- en theaterbesprekingen en een overvloedig geïllustreerde 'onbekende sport (bowling)', en dat allemaal voor 45 fr. Het tweede nummer volgde de gezette trend met naast Teigeler nu ook Raymond Stuyck en de toen erg populaire Pink Poet Nic van Bruggen (hij schreef het kortverhaal 'Het teken aan de wand') als versterking van de redactie. Cartoons van Gal, Hugoké, Joke, Willem Dolphyn werden vanaf het derde nummers belangrijker en de fictieauteurs hadden definitief hun plaats veroverd. Hugo Raes, Jeroen Brouwers, Frans de Bruyn (nog een De Nieuwe Gazet-getrouwe), Paul van Herck, Jan Willem Holsbergen, Ab Visser, Gerben Hellinga, Marcel Wauters, Marnix Gijsen (met een nooit eerder gepubliceerd verhaal!), Weverbergh e.a. zorgden voor interessante kortverhalen.

Geschiedenis van vrouwelijk bloot

Vanaf nr. 5 was ik erbij en herinner mij vooral de met alcohol overspoelde redactievergaderingen in een Antwerpse historisch geklasseerde kelder. Mijn eerste stuk was een jazzbijdrage (over Carmen

McRae) en een filmbespreking. Maar mijn moment de gloire begon met nummer 6. Ik was net terug uit de USA waar ik een jaar had lesgegeven en ik zette de stad New York in de bloemen (met schitterende foto's van Gerald Dauphin). Ik mocht voortaan ook de boek-, film- en muziekbesprekingen voor mijn rekening nemen maar besefte toen nog niet dat de beloofde honoraria traag tot niet zouden binnenlopen. Wij wisten dat Louis-Paul Boon van bij het prille begin een boon had voor PARTNER en trokken naar Erembodegem voor een interview (verschenen in nr. 9) Ik wist dat hij ervan droomde zijn 'feminateek' als boek uit te geven. 'Een passant' slaagden wij erin de zogenaamde 'exclusieve rechten' om de collectie in schuifjes in PARTNER uit te brengen. Het eerste 'bundeltje' verscheen in datzelfde nummer: een overzicht en de geschiedenis van het vrouwelijk bloot (of bijna) met documenten van het begin der fotografie: de eerste foto dateert uit 1840!

In de volgende nummers verschenen 'het kindvrouwje', 'het gewaagde avondkleed', 'op het randje af', 'de frivole aantoi' versieren van het naakt' enzovoort.

Boon hoofdredacteur

Vanaf nummer 10 hadden we Boon tot hoofdredacteur gebombardeerd, zonder vergoeding, zonder verplichtingen en enkel de Fenominale Feminateek als blikvanger. Financieel ging het van kwaad naar erger met PARTNER. Jan Cremer, werd op dat moment (oktober 1969) geïnterviewd. De bestsellerauteur van Nederland en Vlaanderen beloofde een originele novelle voor PARTNER te schrijven. Die zou het blad – zeker in Nederland – de nodige ademruimte geven. De novelle verscheen in nr. 15, begin 1970, maar kostte zoveel geld dat de uitgeverij over kop ging. Adieu ook Fenomenale Feminateek. Na acht afleveringen goed voor de papier-slag. Alleen de herinneringen blijven. Jarenlang sprak niemand erover. Leek wel niet te hebben bestaan. Ook PARTNER verdween onder het stof. Het is zelfs op Google niet terug te vinden ...

John RIJPENS

ANALYSE

Partij en middenveld hebben elkaar nodig

In kringen van de liberale vakbond, de mutualiteit en de zelfstandigenorganisatie, maar ook in andere liberale verenigingen wordt vaak met tandengenaars vastgesteld dat de politieke moederpartij te weinig oog heeft voor de zogenaamde 'nevenorganisaties'. De middenveldorganisaties worden in het politiek milieu nog dikwijls afgeschilderd "als vervelende pressiegroepen die het primaat van de politiek willen aantasten en zodoende de besluitvorming in handen nemen." Of nog: "Het zijn oude organisaties, gebonden aan oude structuren die zich niet willen aanpassen."

In middenveldorganisaties zelf horen we meer en meer dat bovenstaande opvatting toch stilaan verleden tijd is en de organisaties zich wel degelijk grondig hebben vernieuwd. In de liberale moederpartij, Open Vld, is het anderzijds niet langer *bon ton* om vakorganisaties in het verdomhoekje te duwen. Is daarom de tijd niet rijp om tot een nieuwe en open verhouding te komen tussen liberale partij en middenveld? Geregeld duiken binnen de liberale

familie tegenstellingen in de standpunten tussen moederpartij en middenveldorganisaties op. Daar is niets mis mee. Dit heeft te maken met hun verschillende doelstellingen en opdrachten. Recent nog tijdens de discussie over de minimale dienstverlening bij stakingen in overheidsbedrijven en de syndicale vertegenwoordiging in kleine bedrijven stonden partij- en vakbondstop lijnrecht tegenover elkaar. Ook het voorstel van premier Guy Verhofstadt om vakbonden

bij de activering van de werklozen te betrekken, kwam bij de syndicaten niet goed aan. Andere heikele thema's zijn de organisatie van het sociaal overleg, het vast statuut van de ambtenaren en de representativiteit van de organisaties. De liberale mutualiteit fulmineert regelmatig tegen de sluipende privatisering van de gezondheidszorgen en houdt een pleidooi voor het behoud van een solidaire en federale gezondheidszorg. Onafhankelijk van elke politieke partij Wat zegt vooreerst het liberale middenveld, en we beperken ons hier tot vakbond, mutualiteit en zelfstandigenorganisatie, zelf over zijn relatie met de politiek?

In artikel vijf van de statuten van de liberale vakbond ACLVB staat letterlijk: "De ACLVB is onafhankelijk van elke politieke partij". Voor ACLVB heeft syndicalisme evenwel "fataal een politieke dimensie: (Succesvol) syndicalisme leidt

tot een fundamentele wijziging van de plaats en de betekenis van de werknemers in de maatschappij, van hun rechtspositie, welvaart, welzijn; en dus automatisch tot betekenisvolle structuren en culturele veranderingen van de maatschappij zelf (de "polis").

Maar dit betekent niet dat ACLVB zich rechtstreeks wil inlaten met partijpolitiek, of partijpolitieke bemoeïing met de syndicale werking wordt geduld.¹ In het eerste nummer van *argument*², het nieuw ledenblad van de liberale overheidsvakbond VSOA verwoordde nationaal voorzitter Jan Eyndels het zo: "We zijn een filosofisch politiek onafhankelijke organisatie, die niet partijgebonden is. Wij waken over de vrijheid, de solidariteit en de verdraagzaamheid om op sociaal vlak bij te dragen tot sociale rechtvaardigheid, vrede en vooruitgang. Dit staat met zoveel woorden in onze statuten. We zijn dus niet aan een partij gebonden. Laat dit zeer duidelijk zijn. Wij zijn een sociale en liberale organisatie, en liberaal is per definitie sociaal." Dit staat ook in de statuten van het VSOA die op een Algemene Vergadering op 29 april 2005 werden goedgekeurd. Over het lidmaatschap van een politieke partij is in de statuten, noch in het algemeen reglement van inwendige orde iets opgenomen.

Continuïteit in overleg

De liberale mutualiteiten (LLM) ijveren al jaren voor een constructieve samenwerking met Open Vld. Op een informele bijeenkomst in juni 2005 kwamen LLM en VLD overeen om driemaandelijks overleg te plegen, samen met andere sociale organisaties. Om een structureel overleg met de VLD zo efficiënt mogelijk te laten verlopen, keurde de Raad van Bestuur van de LLM de oprichting goed van een politieke cel die thema's en prioriteiten aanbrengt. In maart 2007 kwamen de LLM en Open Vld opnieuw samen waarbij overeengekomen werd om geregeld contact te onderhouden. Geert Messiaen, secretaris-generaal van de LLM beklemtoont echter dat dergelijk overleg slechts zin heeft als het formeel en gestructureerd verloopt en de continuïteit ervan verzekerd is. Een eerste manier daartoe is de opname van een vertegenwoordiger van de LLM

in het partijbureau, iets waarop Open Vld tot op heden niet inging, zo weet Messiaen. Een tweede manier is de vertegenwoordiging in het parlement zelf, door verkiesbare plaatsen voor te behouden voor vertegenwoordigers van de mutualiteit³.

Het LVZ, het liberaal verbond voor zelfstandigen, meldt op zijn website het volgende: "LVZ heeft de missie die taken op zich te nemen, gebaseerd op het principe van de vrije markteconomie, op pluralistische en democratische leest geschoeid. LVZ richt zich tot alle ondernemers, ongeacht hun politieke, religieuze of filosofische overtuiging."⁴ In een persmededeling naar aanleiding van de koerswijziging van Open Vld liet LVZ-directeur Luc Soens het volgende weten: "Het LVZ is (eveneens) verheugd met de uitnodiging van voorzitter Bart Somers (voorzitter Open Vld, nvdr.) om „de contacten met het middenveld en het verenigingsleven" aan te halen." En nog: Het LVZ benadrukt dat het ook in de toekomst niet zal proberen om de politieke besluitvorming te beïnvloeden, maar wel opbouwend en met een open geest en vizier wil meewerken aan het maatschappelijk gebeuren.⁵

Middenvelddagen

Kortom, het liberale middenveld aanvaardt zijn plaats buiten de politiek en is ook niet van plan om het primaat van de politiek aan te tasten. Verder staan alle organisaties duidelijk op hun politieke onafhankelijkheid. Zij nemen afstand van de partijpolitiek. Over het lidmaatschap van leden van een politieke partij zeggen hun statuten niets. Bij Open Vld kwam de verhouding met het middenveld opnieuw ter sprake toen voorzitter Bart Somers de herpositionering van de partij aankondigde. In een interview in november 2006 zei Somers heel expliciet: "Een liberaal die strijdt tegen het middenveld, omdat het het middenveld is, vergist zich. In een liberale samenleving is er een behoefte aan een zeer sterk middenveld, aan een verenigingsleven, aan het samenbrengen van mensen. Vakbonden zijn absoluut noodzakelijk."⁶ Klare taal die een neerslag vond in het verkiezingsprogramma van juni 2007, hoofdstuk 1, punt F. Het middenveld wordt daarbij

ruim benaderd en omvat voor Open Vld zowel de duizenden verenigingen met vrijwilligers, de vele belangengroepen als de sociale organisaties. Een idee om politiek en middenveld dichter bijeen te brengen ziet Open Vld in het organiseren van jaarlijkse *middenvelddagen*, opgezet door het parlement, waarbij het middenveld in actieve dialoog kan treden met de volksvertegenwoordiging. Deze dialoog gebeurt uiteraard met respect voor het primaat van de politiek⁷.

V&Co

De partij richtte ook V&Co op, waarbij de 'V' staat voor verenigingsleven. Onder impuls van de Open Vld-parlementsliden Bart Tommelein en Sven Gatz werd heel het Vlaams verenigingsleven aangeschreven met de vraag om gegevens uit te wisselen en zo de parlementsliden van Open Vld te linken aan het middenveld. "Dit is niet alleen belangrijk voor de contacten van de partij en haar fracties, maar het kan ook uw persoonlijke actie aanzienlijk versterken", zo schrijven Tommelein en Gatz in een brief aan de verenigingen. Tevens werden de liberale organisaties uitgenodigd op een V&Co ontmoeting.

De koersverandering bij Open Vld naar een progressieve centrumpartij heeft de partij ongetwijfeld op ideologisch vlak dichter bij het middenveld gebracht en het geweer van schouder doen veranderen. De relatie tussen de partij en haar middenveld is inderdaad sterk gebaseerd op een gemeenschappelijke ideologie. De partij heeft ingezien dat het eigen middenveld een niet te verwaarlozen electorale visvijver is. Temeer daar de liberale nevenorganisaties zoals

Geert Messiaen, voorzitter van de Liberale Mutualiteiten.

Sven Gatz en Bart Tommelein (Open Vld): partij linken aan het middenveld.

vakbond en mutualiteit een stijgend aantal leden kennen. De situatie wordt voor de nevenorganisatie des te interessanter als de moederpartij aan het beleid deelneemt.

Brede partij

Tot die conclusie kwam men ook na een doorlichting van de verkiezingsuitslag van juni 2008 in aanwezigheid van alle parlementsleden. In het officieel communiqué dat de partij nadien verspreide luidt het zo: Algemeen is er grote eensgezindheid dat Open Vld een brede partij moet zijn die een boodschap heeft voor alle mensen in de samenleving. Dit kan het middenveld alleen maar als muziek in de oren klinken. Voorzitter Somers benadrukte daar nog eens dat er voor een *blijvend* overleg met het middenveld wordt gekozen. In de strijd om de verloren kiezers van CD&V terug te winnen, zal dit niet overbodig zijn. Ooit was het anders. In zijn burgermanifesten trok Guy Verhofstadt⁸ begin jaren negentig fel van leer tegen de grote nevenorganisaties van christendemocraten en socialisten die eind jaren tachtig hun duidelijke stempel op het beleid drukten, ja zelf het beleid stuurden, regeringen maakten en lieten struikelen (Poupehan). Verhofstadt ging toen zwaar te keer tegen het middenveld dat bijzonder kribbig reageerde. Voor een stuk onterecht want hij bedoelde niets anders dan wat de partij vandaag zegt. Maar zijn toon

was vernietigend en leidde zelfs op partijcongressen tot emotionele conflicten tussen de eigen liberale organisaties en de partij. Door de jaren heen milderde de toon en werden de plooiën gladgestreken.

De vraag bij dit alles blijft hoe de verhouding tussen partij en middenveld er in de toekomst concreet zou kunnen uitzien. Berusten in de bestaande situatie de contacten tussen het middenveld en de partij niet al te veel op toevalligheden en zijn ze loutere *'one shots'*? De bedoelingen zijn altijd wel goed, maar van echt structureel en continu overleg is er geen sprake. Het middenveld biedt anders kansen voor een politieke partij. Bij de sociale organisaties is op hun respectievelijke studiediensten een pak *kennis* aanwezig die bij de ondersteuning van het beleid van de liberale ministers goed van pas zou kunnen komen. Dat er heel weinig leden van nevenorganisaties op liberale kabinetten geraken, blijft voor vakbond, mutualiteit en zelfstandigenorganisatie een heel gevoelig punt. Parlementairen kunnen problemen die door het middenveld worden aangekaart, oppikken en op de politieke agenda brengen. Maar ook op andere vlakken zijn er mogelijkheden.

Win-winsituatie

Maar is dit allemaal genoeg? Volgens de nevenorganisaties zelf natuurlijk niet. Structureel overleg verwatert snel

en daarom kan het voorstel overwogen worden om het middenveld opnieuw een plaats te geven in de partijstructuren zelf, bijvoorbeeld met een raadgevende stem in het nationaal partijbestuur. Of in een soort van *'raad van wijzen'* die bij belangrijke beslissingen de partijtopy kan adviseren.

Het wederzijds wantrouwen tussen partij en middenveld is weg. En van die nieuwe situatie zou kunnen gebruik gemaakt worden om een hechtere samenwerking te consolideren. Om uiteindelijk te komen tot een *win-winsituatie* waar de liberale familie alleen maar sterker kan van worden.

Bert CORNELIS

1 www.aclvb.be

2 *argument, ledenblad van de liberale overheidsvakbond VSOA, januari 2007.*

3 *Gesprek met Geert Messiaen, secretaris-generaal van de LLM.*

4 www.lvz.be

5 *idem.*

6 *Het Laatste Nieuws, 4 november 2006, interview met Bart Somers.*

7 *De open samenleving in de praktijk. Geloven in mensen. Verkiezingsprogramma, 10 juni 2007.*

8 *Guy Verhofstadt, Angst, afgunst, en het algemeen belang. Uitg. Hadewijch, 1994.*

In november vorig jaar leerden we op de Antwerpse Boekenbeurs Stefaan Van Bossele kennen, die er zijn recentste boek, de misdaadroman 'De nacht van de kraai' signeerde. "De pen is machtiger dan het zwaard" schreef hij in een exemplaar dat hij mij ter recensie schonk. Nauwelijks twee maanden later kreeg ik het ontstellende nieuws dat Van Bossele op 45-jarige leeftijd een fatale beroerte had gekregen op zijn werk.

Politie­man Stefaan Van Bossele Onvoltooid auteurstalent

Klokkenluider

Hij was hoofdinspecteur bij de federale politie in Brussel en schreef uiteraard met kennis van zaken over hoe flikken het leven van criminelen zuur moeten maken, over rechercheurs die te lang moeten wachten vooraleer in te mogen grijpen, over misdadigheid als spiegel van onze samenleving, over het intrigerende van (politie)macht, over true crime, forensische entomologie, gewiekste zwendelaars, de illegale praktijken van de politie en justitie. In tegenstelling tot zijn succesrijke collega's Aspe, Geeraerts, Laurysens, Mendes, Deflo e.a. die het allemaal moeten hebben van horen zeggen, gesprekken met flikken, inzien van bepaalde dossiers, een bezoekje aan een politiekantone of een cel, is Van Bossele bij mijn weten de enige Vlaamse politiemanager-auteur die van op de eerste lijn over zelfvervaren moordzaken kon schrijven.

Pas in 2004 debuteerde hij met de misdaadroman 'Anna Avrath' die hem meteen een nominatie opleverde voor de 'Hercule Poirotprijs' en de 'Diamanten Kogel'-prijs (2005). Van Bossele poneert hierin, via een moordverhaal, met op de achtergrond de geschiedenis van de botsing tussen moslims en Assyrische Christenen, de strijd tussen traditionele belangen en de westerse maatschappij, dat het integratiemodel in België mislukt is.

In 2006 verraste hij met de bundel korte verhalen, 'De klokkenluider', waarin toch ook weer diverse actuele problemen op een sobere en realistische wijze worden aangekaart. Minder bekende

facetten van onze hedendaagse maatschappij, als gedwongen huwelijken vormen méér dan een aanklacht.

Satanische seriemoordenaar

Van Bosseles recentste en jammer genoeg laatste boek, 'De nacht van de kraai' is gesitueerd in de Antwerpse polders, meer bepaald in en rond Berendrecht, een streek die de auteur erg goed blijkt te kennen (hij woonde in Kieldrecht). Een serieverkrachter, pedofiel en moordenaar slaat er toe. De autochtonen van de anders zo rustige polderdorpen beginnen in angst te leven voor de spiraal van geweld die niet te stoppen lijkt. De dader, die door de auteur steevast de Duivel, de Demon, de Prins van de Duisternis, de dienaar van Satan wordt genoemd, lijkt vrij spel te krijgen, ondanks de inzet van tientallen speurders. Door de media wordt de ongrijpbare crimineel 'het beest van de molen' genoemd. De lezer komt niet te weten wie precies deze demon is, wij volgen enkel zijn daden. Op cursief gedrukte pagina's kunnen wij zijn gedachtegang volgen, en komen wij er snel achter dat hij een soort van dienaar van het satanisme is. Zijn ultieme prooi is een bevallig, Lolita-achtig, nietsvermoedend levenslustig tienermeisje. Pas halverwege de roman leren wij de speurders kennen, leden van de Federale Politie van Antwerpen, en ontstaat een race tegen de tijd, en het is zeer de vraag of de rechercheurs er zullen in slagen om 'de Poorter van de Hel' in te rekenen. De flikken worden niet alleen geconfronteerd met een zware misdadiger, maar ook met corruptie, onwil en

onbegrip van de politiehierarchie. Met de boutade 'De duivel leeft in elk van ons' gaat Van Bossele van start. Het herinnerde ons meteen aan de roman 'De duivel vaart in ons' van Piet Van Aken, maar die blijkt helemaal niets te maken te hebben met de zieke onverlaat die hier aan het werk is. Pagina's lang wordt de lezer geconfronteerd met satanische theorieën over de verering van het verboden of met de aanbidding van Satan en dat stoort wel vooral naar het einde toe wanneer wij wel ongeveer alles weten wat een satanist drijft.

Zeurpieten

Een trage, maar degelijke misdaadroman, gesitueerd in een omgeving (niet alleen de polderdorpen maar ook het Antwerpse Statiekwartier) die echt tot leven komt. De speurders zijn helemaal geen macho's, eerder zeurpieten. Van gewaagde verhoudingen en seks is er ook nauwelijks wat mee te pikken. De vrouwen, meestal in de slachtofferrol, zijn eerder banaal, behalve het ultieme slachtoffer, het Lolitameisje, een moderne versie van Vladimir Nabokovs 'Lolita' waarin ook een man pathologisch verliefd is op een zeer jong meisje – met een noodlottige ontknoping. 'De nacht van de kraai' is, hoe dan ook, net als Van Bosseles debuut, weer genomineerd voor een 'Diamanten Kogel'-prijs 2008. Even wachten op het oordeel van de jury.

John RIJPENS

**Stefaan Van Bossele,
De nacht van de kraai.
Uitgeverij Boekenplan. 2007;
238 blz.; 19 euro.**

DOBBERENDE DINSDAG

Met honderden waren ze opgedaagd, de Amerikanen en hun sympathisanten, in het Brusselse Conradhotel om er de democratische voorverkiezing op te smukken. Super Tuesday heette voor de gelegenheid Mega Tuesday – en ik moet het ze nageven: de avond had een sterk Mega Mindy gehalte.

Kitsch, vreselijke hamburgers, popcorn en chili con carne, een Brussels-Waals-Bra-bants bandje (de *Wanderers*) dat alle zuidelijke bluesklassiekers op een verhoogje midden in Balzaal 3 stond af te draaien, een veel te grote canapé voor de politieke debatjes, en een minuscuul tafeltje voor de Republikeinen. “Want we zijn toch allemaal Amerikanen op verkiezingsdag”, floot *Michael Kulbickas* in het donker. Een gladde, afgestofte jurist van Litouwse afkomst, naar het evenbeeld van zijn idool Mitt Romney, een rauwe kapitalist en *freemarketeer* van het zuiverste allooi.

Ernstig jongensspel

Ze mochten dan wel mee aanzitten aan het diner boven, de Republikeinen, samen met de sponsors en de organisatoren van *The Wall Street Journal*, *The Bulletin*, en de *American Club* van Brussel, naar het echte spel met de knikers konden ze alleen maar kijken vanop de zijlijn. Daar leek deze voorverkiezing nog het meest op: een dodelijk ernstig jongensspel. De democraten laten de 3 miljoen *expatriates* meespelen als 51^e staat. En dat werkt aanstekelijk. De plastic doos waarin de kiesbrieven werden gedeponereerd werd ja-loers bewaakt door de juriste van dienst.

Met negenen zaten ze achter de tafel om naam, paspoort, verblijf en aanhankelijkheid te checken. “Ik heb mijn paspoort bij om te tonen dat ik ben wie ik ben”, zei *Matthias Duys* fier, een Nederlander die dertig jaar geleden uitweek en vijf jaar later Amerikaan werd. Spreekt onberispelijk Nederlands. “Ja, maar ik verdedig de Amerikaanse belangen in Brussel”, grijnst hij. Hij is al ferm grijs, maar draagt jeugdig en uitdagend een petje dat niets aan duidelijkheid te wensen overlaat: “*Obama for president*”.

“Obama is hot”

Dat is de vreemde atmosfeer die bij de uitgeweken Amerikanen van de *Democrats Abroad* overheerst. Obama is hot. Al heel jong hoogleraar, een steile opmars (Obama is nog maar voor de eerste keer gekozen in de Senaat voor Illinois, en klopt nu al aan de poort van de hoogste macht), de samenballing van alle aspiraties die minderheden, politiek vermoeiden, anti-establishment-activisten en voortvarende pacifisten altijd gekoesterd hebben. Hillary Clinton valt goed bij de betere middenklasse: ze heeft ervaring opgedaan, ze verenigt beter de Amerikanen. En ze heeft de onverholten steun van de

Latino's. Dat heeft haar geen windeieren gelegd aan de Zuid-West-kust. Zes op tien *hispanics* stemden voor haar, California en Arizona kantelden in haar voordeel, en dat is de zwakte van Obama: hij moet het vooral hebben van een hoge opkomst in de zwarte staten. De overwinning in dertien staten lijkt dan ook op een ultieme sprintontplofing – want daar zat bijna het hele zuiden bij: Alabama, Georgia, en eerder al Zuid-Carolina. De steun van de Kennedyclan kan hij best gebruiken. En van zijn geldschietters, want zo kon hij elf miljoen dollar pompen in zijn publiciteitskampanje in 18 van de 22 staten. Clinton hield het bij 9 miljoen in 17 staten.

De democraten hebben hoedanook de wind mee. Aan republikeinse kant wil Romney (een mormoon) zich niet bij de nederlaag neerleggen, ook de aartsconservatieve predikant Huckabee ziet in zijn plaatselijke successen in de *Bible Belt* een vingerwijzing uit den Hoge. Wat de democraten parten kan spelen is *l'embarras du choix*, de vernieuwing te allen prijze: of de eerste zwarte president, of de eerste vrouw. Op dat soort *unheimlich* gevoel bij de behoudsgezinde en buitenlandheidene gemiddelde Amerikaan, speelt de republikeinse aanpak in. Kulbickas verbijt dan ook de tegenwind. “De prijzen worden maar aan de meet uitgedeeld”, zei hij grimmig. “Er is nog geen enkele confrontatie geweest tussen onze programma's en de rammelende democratische slogans. Wacht maar”.

Dat moet dan maar, want McCain is nog zo'n slechte keuze niet voor de bange, xenofobe en onwetende Amerikaan. Hij heeft het aureool van oorlogsheld (vijf jaar vastzitten in Vietnam volstaat), hij heeft zijn leeftijd mee (wijs en boven de 70), hij is mild genoeg om het onbehouden vrije-marktdenken af te zwakken. De democraten zijn nog niet thuis.

Lukas De Vos

“De tsjeven zijn terug”

“De ‘tsjeven’ zijn wel degelijk terug van weggeweest, hun politiek-maatschappelijke arrogantie inclusief!”. LVV-algemeen secretaris OSCAR DE WANDEL zegt dat de liberalen in 2008 meer dan ooit voor hun ideologie zullen moeten vechten.

Yves Leterme mag er dan wel -na twee pijnlijk-genante pogingen- niet in geslaagd zijn een oranje-blauwe regering boven de doopvont te houden, het zal niet de korte interim-periode van Verhofstadt-III zijn die hen fundamenteel van koers zal doen veranderen. Eigenlijk waren zij veel liever met de socialisten in zee gegaan -een soort ‘remake’ van het “verraad van Martens” in 1999- maar de kiezer heeft nu eenmaal de kaarten wat moeilijker gelegd... Ik geef u enkele voorbeelden om mijn stelling te illustreren:

Antwoord op individualisme

Voorjaar 2007 verschijnt van de hand van CD&V-senator en partij-ideoloog Wouter Beke het boek *De mythe van het vrije ik. Pleidooi voor een menselijke vrijheid*, waarin onomwonden wordt geponeerd dat een grote groep mensen zich pas echt vrij voelt “wanneer anderen voor hen keuzes maken en wanneer zij bepaalde gedragspatronen gewoon kunnen overnemen”. De gevolgen van een dergelijke visie zijn ons ten overvloede bekend uit nog niet zo lang vervlogen tijden, toen het individu slechts bestond bij de gratie van sociale geledingen als gezin, gemeenschap, kerk en staat. Dat deze publicatie niet zomaar ontsproten is aan de mijmeringen van één individu, blijkt des te meer uit het nawoord dat Yves Leterme, toen nog Minister-President van de Vlaamse regering, bij de publicatie schrijft: “Wouter Beke weet de waarheid-van-altijd over mens en samenleving te vertalen voor de uitdagingen van deze en de komende tijd.” En wat moeten wij ons voorstellen bij een uitspraak als “Het (boek) is... een antwoord op het pure individualisme van het burgermanifest van eerste minister Guy Verhofstadt” waarmee het

christelijke opinieweekblad **Tertio** het boek van Beke aankondigt?

Om maar te zeggen, zij weten dus anders goed waar zij mee bezig zijn! Een tweede voorbeeld: een tweetal maanden geleden, terwijl oranje-blauw nog in de maak was, kondigde Etienne Schouppe -toen politiek secretaris en thans interim-voorzitter van CD&V in **De Standaard** af, dat er voortaan in het parlement geen vrije stemmingen meer zouden zijn over ethische dossiers. Wij zijn dus gewaarschuwd, ook al werd Schouppe toen pro forma door Yves Leterme teruggefloten!

Vaticaanse richtlijnen

Ten derde: in november 2007 kondigde Vlaams onderwijsminister Frank Vandebroucke (SP.A) met enige goeddoening aan dat met ingang van het schooljaar 2008-2009 de financiële ‘lat’ tussen de onderwijsnetten eindelijk ‘gelijk’ zou liggen. Hoe gelijk die ‘lat’ nu, uitgerekend 50 jaar na de ondertekening van het Schoolpact (1958), werkelijk zal liggen, vormt wellicht een apart onderwerp van discussie: gelijke financiering impliceert immers, denk ik dan, ook gelijke verplichtingen inzake onderwijsverstrekking...

Maar eigenlijk wilde ik het over iets anders hebben: de aankondiging van het principeakkoord tussen de onderwijskoepels en de minister was nog niet helemaal koud, toen Mieke Van Hecke, directeur-generaal van het VSKO en gewezen CD&V-parlementslid, de beslissing nam om binnen haar katholiek onderwijsnet geen informatie (meer) te verstrekken over studiemogelijkheden aan vrijzinnige universiteiten en hogescholen. Zij deed dat naar aanleiding van een publicatie waarin het Vaticaan o.m. richtlijnen geeft aan een slordige 200.000 katholieke scholen verspreid

over onze aardbol.

Mijn conclusie, de centen mogen dan wel komen van de seculiere staat, maar de geringste vorm van openheid en transparantie die met de aanvaarding van deze centen gepaard zou moeten gaan, geldt dan enkel als de eigen ‘normen en waarden’ het toestaan.

Gave Gods

Klap op de spreekwoordelijke vuurpijl: die zelfde Mieke Van Hecke orakelt in een interview in **Knack** (augustus 2007) dat haar mensbeeld sterke gelijkenissen vertoont met dat van Frank Vandebroucke als hij stelt: “Onze talenten en de mogelijkheden die we thuis krijgen, zijn erg ongelijk verdeeld. (...) Mijn uitgangspunt is dat wij aan die talenten, en aan de omstandigheden waarin we zijn opgegroeid, geen enkele verdienste hebben. Wij hebben die gekregen, door de loterij van de natuur en van onze persoonlijke geschiedenis.” Waaraan Van Hecke fijntjes toevoegt: “Daar ben ik het dus groten-deels mee eens. Alleen geef ik die loterij van de natuur, waar hij het overheeft, een naam. Die van God, ja. Ik heb mijn talenten gekregen van God, die ik niet ken, maar met wie ik een persoonlijke relatie heb.” Een mens zou voor minder de Marseillaise beginnen te zingen! Ik prijs mij gelukkig voldoende liberaal bloed in de aderen te hebben om mevrouw Van Hecke in haar mening te laten, zonder verdere commentaar! Maar toch vraag ik u met aandrang, wees alert, want 2008 wordt voor de liberalen in dit land geen makkelijk jaar. Meer dan ooit zullen wij voor ons ideeëngoed moeten vechten!